

SENTÈNCIA

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella, el 27 de setembre del 2019

Reunida la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del magistrat Sr. Albert ANDRÉS PEREIRA, que ho és del Tribunal Superior de Justícia, i els magistrats Sr. Vincent ANIÈRE i del Sr. Carles CRUZ MORATONES, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- En les actuacions 1000466/2015 instades pel Sr. F.J.C.B en responsabilitat civil i en reclamació de quantitat per a la indemnització dels perjudicis soferts com a conseqüència de l'accident sobrevingut el 23-09-2014, el Tribunal de Batlles, secció civil, va dictar resolució amb la següent part decisòria :

*“Que donant lloc a la demanda interposada pel senyor F.J.C.B, ha de condemnar i condemna a la Sra. M.S.E i a la cia F.A. SA, solidàriament, a pagar a l'agent la suma total de **16.657,96 euros**, que s'incrementarà dels interessos legals a partir de la fermesa de la present resolució, amb imposició de les costes processals causades en atenció al què s'ha dit al fonament de dret setè, inclosos honoraris d'advocat i de procurador. ”.*

II.- Contra aquesta resolució ha interposat recurs d'apel·lació la representació processal de la Sra. M.S.E i de la companyia F.A., SA, demanant que es dicte Sentència revocant parcialment la decisió recorreguda i estimant només parcialment la demanda, fixant la condemna en l'import total de 9.690,96.-euros en concepte d'indemnització pels danys i perjudicis patits arran de l'accident de circulació d'utes, sense imposició de les costes de primera instància i amb condemna del demandant a pagar les

costes de segona instància, incloses les derivades de la intervenció d'advocat i de procurador.

La representació processal del Sr. F.J.C.B sol·licita la confirmació de la Sentència apel·lada, amb imposició de les costes processals a l'apel·lant.

Ha actuat com a magistrat ponent el Sr. Vincent ANIÈRE.

FONAMENTS DE DRET

I.- En aquesta alçada, la discussió es cenyeix a l'import de les indemnitzacions a pagar al demandant com a conseqüència de l'atropellament del qual fou víctima el 23-09-2014, causat pel vehicle Audi K 6195 conduït per la Sra. S.E. i assegurat prop de la companyia F.A..

II.- La responsable de l'accident i la seva companyia asseguradora consideren que la indemnització fixada pel Tribunal és excessiva en relació als criteris jurisprudencials, i exposen que :

- la indemnització per IPP no pot superar l'import de 10.000.-euros, i se'n ha de descomptar l'import de 5.114,67.-euros cobrat pel Sr. C,
- la indemnització de 4.000.-euros per un *pretium doloris* de 2/7 és excessiva i s'hauria de fixar en 2.000.-euros.

III.- Però si bé la part apel·lant presenta els seus greuges sota la consideració general d'una mala aplicació dels criteris jurisprudencials pel primer jutjador, no exposa precisament en què aquesta valoració no seria la correcta, i constatem que els seus arguments en aquesta alçada són sobre tot una repetició dels que va exposar en primera instància i als quals el Tribunal ha aportat una resposta completa i motivada.

No obstant això, per tal d'aportar una resposta judicial la més exhaustiva possible, exposarem el següent.

Arran de l'accident, el Sr. C va patir una contusió al genoll esquerre, un lleuger hematoma subcutani possiblement postcontusional a la regió prerotuliana i anterotuliana del genoll, així com un lleu esquinç de grau I del lligament col·lateral intern i de l'aleró femoro-rotulià intern.

Quant a la incapacitat permanent parcial, es reclamava l'import de 20.000.-euros.

Per fixar la indemnització en 15.000.-euros, el Tribunal ha pres en compte que el Sr. C tenia 51 anys el dia de l'accident i que el grau d'IPP era del 10%, i que per tant el punt s'havia de fixar en 1.500.-euros.

Apareix efectivament de l'informe de la Dra. F, pèrit de l'Àrea de medicina legal i forense, que va subsistir una incapacitat funcional a nivell del genoll esquerre amb rigidesa mitjana del mateix que, segons els criteris mèdics del "barème ROUSSEAU", correspon a un grau d'invalidesa del 10%.

La pèrit afegeix que no necessitarà tractaments en relació a les lesions provocades per l'accident però que podria precisar d'analgèsics, amb la precisió però que la gonàlgia esquerre que pateix també té a veure amb el procés degeneratiu que no té cap vincle amb l'accident.

S'ha de precisar que el perjudicat és empleat de supermercat i que al moment de la consolidació de les seves lesions, tenia 52,5 anys.

Recordarem que es tracta d'indemnitzar el perjudici provocat per la limitació de les possibilitats orgàniques, físiques o intel·lectuals, o també pel dolor persistent, i que es tracta d'un dèficit funcional permanent i definitiu, després de la consolidació, és a dir, quan l'estat de la víctima no es pot millorar via un tractament mèdic adaptat. El grau del dèficit funcional o de la limitació no és l'únic criteri que es pren compte per determinar la indemnització ja que aquest percentatge serveix per mesurar l'extensió del dany personal, amb la precisió que les conseqüències funcionals augmenten gairebé exponencialment amb l'augment de la discapacitat, però que també s'ha de tenir en compte l'edat ja que com més jove és el perjudicat i més és susceptible de viure amb aquesta limitació funcional i patir de les seves conseqüències.

Per tant, és de manera adequada que el tribunal ha fixat la indemnització en 15.000.-euros en base al valor del punt a 1.500.-euros ja que el mateix correspon a totes les circumstàncies personals del demandant, en particular la seva edat i les seves capacitats personals, i que no s'ha aportat cap justificació per fixar en 1.000.-euros el valor del punt, quan tal valor correspondria més aviat a una persona de més de setanta anys o amb un grau d'invalidesa molt inferior al de 10%.

Al respecte, s'invoca la sentència d'aquesta Sala 234/17 del 30-11-2017 on es va fixar en 10.000.-euros la indemnització per una IPP del 10% per un home de 32 anys al moment de la consolidació. Però, aquesta decisió, que correspon a les circumstàncies particulars del cas, no es pot generalitzar i no és representativa de les indemnitzacions que s'atorguen a Andorra en matèria d'IPP quan la pronunciada pel tribunal de batlles en el present cas sí que ho és.

IV.- Quant al patiment sofert, apareix que el Sr. C va patir un atropellament, mentre creuava un pas de vianants. No va perdre la

consciència però durant l'accident es va torçar el genoll que va ser colpejat pel cotxe i després va tocar terra.

Va ser traslladat al servei d'urgències de l'HNSM on va ser atès i on es van practicar controls mèdics posteriors, així com, exploracions complementàries que van evidenciar la contusió, l'hematoma i l'esquinç que hem detallat abans.

Així, va haver de sotmetre's a un tractament mèdic i ortopèdic, en particular infiltracions.

Després, l'estabilització de les seves lesions es va allargar pel fet d'haver estat intervingut del genoll lesionat uns mesos abans, i durant tot aquest temps es va trobar de baixa laboral.

Finalment, pateix de gonàlgia esquerre.

En funció de tots aquets elements la pèrit ha fixat en 2/7 el perjudici sofert, és a dir, un perjudici que es podria qualificar com a lleuger.

Considerant aquesta valoració pericial i referint-se a la jurisprudència dels tribunals andorrans i en particular a la del Tribunal de Corts, el tribunal ha fixat la indemnització en 4.000.-euros.

La part apel·lant pretén la disminució de la meitat d'aquesta indemnització argüint que seria allunyada dels criteris jurisprudencials i cita la sentència d'aquesta Sala 234/17 del 30-11-2017 on es va fixar en 2.000.-euros la indemnització per un *pretium doloris* de 2/7.

Però, no pot una sola sentència pronunciada segons els paràmetres propis al cas concret servir com a únic criteri per a fixar en 2.000.-euros el perjudici sofert pel Sr. C. Així, per exemple, la sentència invocada per la part apel·lant va posar de relleu que la víctima no havia seguit cap sessió de rehabilitació ni cap fisioteràpia, supòsit clarament diferent del nostre cas on el Sr. C es va haver de sotmetre a diferents tractaments i a infiltracions.

Si bé la indemnització atorgada pel primer jutjador correspon a un màxim del que es pot atorgar per un perjudici determinat com a lleuger (veure per exemple la causa 4400106/2013 jutjada pel Tribunal de Corts l'any 2017 que és posterior de tres anys a la citada en la nostra sentència del 30-11-2017), tal import queda coherent i no pas allunyat de les indemnitzacions que es poden atorgar en l'actualitat a Andorra en matèria de patiment sofert.

Sobre tot, el que cal fer en cada cas és, en base als elements mèdics i a tots els determinants dels danys que s'han de reparar íntegrament, determinar concretament el perjudici sofert i per via de conseqüència la indemnització que li correspon. Ara bé, tots els elements que hem detallat abans caracteritzen un determinat perjudici que justifica que el tribunal hagi concedit l'import de 4.000.-euros al Sr. C per a la justa reparació del mateix i

que al contrari porta a considerar l'import de 2.000.-euros proposat com a manifestament insuficient.

V.- L'altre aspecte del recurs és relatiu a les costes ja que la part apel·lant sosté que, fins i tot si no es dóna lloc al seu recurs sobre la indemnització, essent parcial l'estimació de les pretensions de l'agent, no es pot mantenir la seva condemna en costes de primera instància. Sosté a més, que la reclamació en concepte de perjudici material ha estat rebutjada, que existia *iusta causa litigandi* i que el demandant no havia comunicat l'existència de la pensió atorgada per la CASS.

El que s'ha de tenir en compte és que la demanda formulada per la representació del Sr. C era de :

- . 364,35 € en concepte de perjudicis materials,
- . 259,41 € de despeses mèdiques no reemborsades per la CASS,
- . 801 € en concepte d'infiltracions mèdiques,
- . 38,70 € en concepte de despeses de taxi i estacionament,
- . 2.795,28 € en concepte d'ITT,
- . 20.000 € en concepte d'IPP,
- . 4.000 € en concepte de PD,

sia un total de 28.258,74.-euros, i de 23.111,07.-euros un cop descomptada la pensió de la CASS.

El tribunal va fixar la condemna final en 16.657,96.-euros.

Per imposar les costes a la part defenent, el tribunal ha considerat que l'estimació de la demanda era substancial i que no existia cap *iusta causa litigandi* que permeti a la part defenent pretendre escapar a la imposició de les costes.

Però, essent l'estimació només d'un 72%, no es tracta d'una estimació substancial sinó parcial i per tant, en aplicació de la regla del venciment objectiu que regeix la imposició de les costes en els procediments civils a Andorra, no es podia efectuar cap imposició de les costes a les defenents.

D'altra banda, no considerem cap circumstància especial que justifiqui la imposició de les costes a les parts defenents.

Per consegüent, escau revocar la sentència sobre aquest punt.

VI.- L'estimació parcial del recurs determina no efectuar cap imposició de les costes d'aquesta alçada.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas.-

La Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

ESTIMAR parcialment el recurs de la Sra. M.S.E i de la companyia F.A., SA, contra la sentència de data 23-10-2018 dictada pel Tribunal de Batlles, secció civil, que revoquem parcialment només en el sentit de no efectuar cap imposició de les costes de primera instància tot i mantenint la resta dels seus pronunciaments.

NO EFECTUAR cap imposició de les costes d'aquesta alçada.

Aquesta resolució és ferma i executiva.

Així per aquesta nostra resolució, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.-